

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z protestu wyborczego M. T. M.

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

przy udziale Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej i Prokuratora Generalnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 lipca 2020 r.,

pozostawia protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 lipca 2020 r. M. T. M. (dalej: Skarżący) działając na podstawie art. 321 § 1 w związku z art. 82 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 poz. 684 ze zm.; dalej: k.wyb.) oraz w związku z art. art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz. U. z 2020 poz. 979; dalej: u.wyb.2020) wniósł protest wyborczy przeciwko wyborowi A. D. na Prezydenta Rzeczypospolitej.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 287 k.wyb., poprzez naruszenie zasady równego traktowania i niedyskryminowania w życiu politycznym określonej w art. 32

pkt 1 i 2 Konstytucji RP, co miało wpływ na wynik wyborów w dniu 12 lipca 2020 r. Skarżący wniósł jednocześnie o podjęcie przez Sąd Najwyższy uchwały stwierdzającej nieważność dokonanego 12 lipca 2020 r. wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej.

W ocenie M. T. M. wskazane naruszenia nastąpiły poprzez ogłoszenie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przed drugą turą wyborów tzw. komunikatu „bitwy o wozy”. Komunikat informował o przeznaczeniu środków na zakup średnich samochodów ratowniczo-gaśniczych mających trafić do 49 gmin z najwyższą frekwencją podczas głosowania w każdym z 49 byłych województw. Działania te miały na celu w ocenie Skarżącego propagowanie aktywnego i świadomego uczestnictwa w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym Polski, przy czym akcja została skierowana jedynie do 20 tys. mieszkańców, w których odnotowana miała zostać najwyższa frekwencja wyborcza. Okoliczność ta jak podniósł Skarżący miała charakter dyskryminujący i stanowiła naruszenie ustanowionej w art. 287 k.wyb. zasady równości wyborów na Prezydenta Rzeczypospolitej.

Państwowa Komisja Wyborcza w odpowiedzi na protest wniosła o pozostawienie go bez dalszego biegu.

Prokurator Generalny w odpowiedzi na protest wniósł o pozostawienie go bez dalszego biegu.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Protest należało pozostawić bez dalszego biegu.

Instytucja protestu przeciwko ważności wyborów prezydenckich ma swoje konstytucyjne podstawy. W myśl art. 129 ust. 2 Konstytucji RP wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie. Zasady te zostały obecnie zawarte w przepisach ogólnych art. 82 i art. 83 zamieszczonych w rozdziale 10 działu I ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. - Kodeks wyborczy (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 684; dalej: k.wyb.) oraz w odniesieniu do wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej w przepisach szczególnych art. 321-323 k.wyb.

zamieszczonych w rozdziale 5 działu V tego aktu prawnego, do których odsyła (w kwestii wskazania sądu właściwego do rozpoznania protestu oraz zasad jego wnoszenia i trybu rozpoznania) art. 83 k.wyb.

Zgodnie z przepisem art. 82 § 1 k.wyb., przeciwko ważności wyborów, ważności wyborów w okręgu lub wyborów określonej osoby może być wniesiony protest z powodu: dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, określonego w rozdziale XXXI Kodeksu karnego, mającego wpływ na przebieg głosowania, ustalenie wyników głosowania lub wyników wyborów lub naruszenie przepisów kodeksu dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów, mającego wpływ na wynik wyborów.

W niniejszej sprawie, Skarżący zarzuca ogłoszenie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przed drugą turą wyborów tzw. komunikatu „bitwy o wozy” (komunikat o przeznaczeniu środków na zakup średnich samochodów ratowniczo-gaśniczych mających trafić do 49 gmin z najwyższą frekwencją podczas głosowania w każdym z 49 byłych województw, co miało w jego ocenie charakter dyskryminujący i stanowiło naruszenie ustanowionej w art. 287 k.wyb. zasady równości wyborów na Prezydenta Rzeczypospolitej.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, że Skarżący nie sformułował konkretnego zarzutu. Protest opiera się bowiem zarzutach o charakterze abstrakcyjnym, odnoszących się do ogólnie pojętych wydarzeń w kraju, o których protestujący jedynie słyszał. Przedmiotem zarzutu mogą być wyłącznie zdarzenia, których protestujący osobiście doświadczył. Przyjęty w k.wyb model protestu wyborczego polega na sprawowaniu przez Sąd Najwyższy indywidualno-konkretniej, a nie abstrakcyjnej, kontroli ważności wyborów (postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 lipca 2019 r., I NSW 39/19; 30 października 2019 r., I NSW 117/19). Tymczasem Skarżący powołuje się jedynie na hipotetyczny wpływ, jaki przekaz płynący ze strony mediów publicznych w okresie kampanii wyborczej mógł wywrzeć na decyzję wyborczą określonej grupy wyborców. Skarżący nie wskazał też dowodów wskazujących na popełnienie przestępstwa. Za dowód nie mogą być uznane osobiste wrażenia autora protestu wyborczego z obserwacji stron internetowych ([...].pl).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 322 § 1 k.wyb. w związku z art. 321 § 3 k.wyb. oraz art. 82 § 1 k.wyb. postanowił o pozostawieniu protestu wyborczego bez dalszego biegu.